

ΑΠΟ ΤΑ « ΠΑΡΑΠΟΝΑ »

[ΣΗΜ. — Ὁ εὐέλπις καὶ νεαρὸς ποιητὴς κ. Γ. Σαγιαξῆς, οὗ ἡ πρώτη φιλολογικὴ ἐμφάνισις ἐγένετο ἐν τῷ περυσινῷ τόμῳ τοῦ *Ἡμερολογίου* διὰ σειρᾶς τρυφερῶν καὶ μεστῶν περιπαθείας καὶ γλυκύτητος σονέττων, τοσοῦτον ἐκτιμηθέντων, παρέχει ἡμῖν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν κάτωθι, εἰς τὰ ὅποια καταφαίνεται ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον καλλιέργεια τοῦ ποιητικοῦ του ταλάντου. Πράγματι, ὁ κ. Σαγιαξῆς διὰ τῶν μετέπειτα εἰς πολλὰ περιοδικὰ καὶ ἡμερήσια φύλλα καταχωρηθέντων ποιημάτων του κατέδειξεν ὅτι εἶνε ἐκ τῶν ἀληθῶς μουσολήπτων καὶ ἐμπνευσμένων εὐσεων, εἰς ἃς τὸ μέλλον ὑπόκειται θέσιν ἐπίζηλον ἐν τῷ νεοελληνικῷ Παρνασσῷ. Ἰκανοποιούμεν ἀναμφιβόλως τὴν εὐλογον περιέργειαν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν παρατιθέμενοι τὴν συμπαθεῖ μορφήν τοῦ ποιητοῦ].

Ι. Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Κάτι τὰ στήθια μου βραίνει
Καὶ τυραννιοῦμαι ἀπὸ καιρῶ,
Μ' ἀληθινὰ τί μου συμδοίνει
Κ' ἐγὼ νὰ νοιώσω δὲν μπορῶ

Μὰ χθές μιά Μάγισσα 'ς τή στράτα
 Μέ νόημα μοῦλεγε βαθύ :
 'Αγάπησες μιά μαυρομμάτα
 Κ' ἐκείνη σ' ἔχει ἀπαρνηθῇ !

2. ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ. . .

Πόσες φορές ἐγύρισα 'ς τὸν οὐρανό, 'ς τ' ἀγέρι
 Μὲ δάκρυα μὲς 'ς τὰ μάτια μου, μὲ στεναγμό 'ς τὰ στήθια,
 Πόσες φορές ἐκύττασα τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι
 Καὶ μὲ πικρὸ παράπονο τοῦ 'ζήτησα βοήθεια !

Κι' ὁ οὐρανὸς δὲν ἐβρέξε τὰ δάκρυα 'ς τὰ μαλλιά σου;
 'Σ τ' αὐτί σου δὲν 'ψιθύρισε τὸν στεναγμό τ' ἀγέρι ;
 Ποτὲ δὲν ἐκαθρέφτισε 'ς τὴν πρόσχαρη ματιά σου
 Τὸν πόνο τῆς ἀγάπης μου τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι ; . . .

3. ΖΗΛΙΑ

Καὶ τί γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς
 Καὶ τί δὲν ἔχω κάνει,
 Δὲν ἄφισα παράκλησι
 Δὲν ἄφισα βοτάνι·

Μὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔκανα
 Μιὰν ἄλλην πῶς γυρεύω.
 'Απ' τὸ λαιμὸ μὲ ἄρπαξε
 Καὶ μοῦπε : σὲ λατρεύω !

4. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

Καὶ τέλος ἔγεινε δική μου
 Γαῖρὶ μου 'ς ὅλη τὴ ζωή.
 Καὶ σὰν τρελλὸς ὅλο κοντά τῆς
 Γυρνοῦσα βράδυ καὶ πρωτῇ.

Καὶ τῆς 'μιλοῦσα μὲ λαχτάρα
 Καὶ τῆς μιλοῦσα μὲ καῦμό,
 Γιὰ τῆς ψυχῆς μου τὸ μαρτύριο
 Καὶ τὸν βουβὸ παραδαρμό.

Κ' ἐκείνη μ' ἔβλεπε 'ς τὰ μάτια
 Μ' ἓνα χαμόγελο γλυκό—
 Ὡτιμέ ! δὲν ἔννοιωσεν ἀκόμα
 Τὸ φλογερὸ μου μυστικό !...

3. SONETTO

Σὰν γύρισ' ἀπ' τῆς ξενητειᾶς τὰ μέρη
 Πρὶν τοὺς δικούς μου ἀκόμη ν' ἀνταμώσω,
 Τρέχω νὰ ἰδῶ τὸ λατρευτὸ μου ταῖρι
 Τὸ πρῶτο φίλημά μου νὰ τῆς δώσω.

ὦ ! ἔχω τόσα ὥς τώρα ὑποφέρει
 Δίχως στιγμή παρηγοριᾶς νὰ νοιώσω
 Ποῦ τῇ καρδιᾷ μου σφίγγω μὲ τὸ χέρι
 Τοὺς ἀμετρους παλμούς της νὰ ἡμερώσω...

Κ' ἐκείνη με θεωρεῖ λαχταρισμένο
 Κ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο θρονιάζει
 Ὅς τὰ γαυνωμένα χεῖλη της μὲ λύσσα,

Χαμόγελο ψυχρὸ, φαρμακωμένο,
 Ποῦ μὲ τὸ γέλοιο τοῦ Δαιμόνου μοιάζει
 Σὰν βλέπει κολασμένο μέσ' 'ς τὴν πίσσα !...

6. ΤΑ ΜΑΓΙΑ

Τὰ μάγια τῆς ἀγάπης
 Δὲν τᾶχω ἀκόμα λύσει,
 Τῆς παρθενιᾶς τὰ μύρα
 Δὲν μ' ἔχουνε μεθύσει...

Κάποια κρυφὴ εὐτυχία
 Αἰσθάνομαι, μαντεύω,
 Τὰ μαγικά της μάτια
 Ὅποταν ἀγναντεύω

Τὴν ὄψι μου χαϊδεύει
 Κάποιο οὐράνιο μύρο,
 Ὅποταν 'ς τὸ πλευρό της
 Τὴν κεφαλὴ μου γύρω...

Τὰ μάγια τῆς ἀγάπης
 'Σ τὰ μάτια της κυλᾶνε,
 Τῆς παρθενιάς τὰ μύρα
 Τὰ στήθια της φυλᾶνε.

Τὰ μάγια τῶν ματιῶν της
 Δὲν τᾶχω ἀκόμα λύσει,
 Τοῦ στήθους της τὰ μύρα
 Δὲν μ' ἔχουνε μεθύσει!...

7. ΚΟΥΡΑΣΙΣ

"Ω ! εἶμαι τόσο κουρασμένος
 Πονοῦν βαθεῖά τὰ κοκκαλά μου,
 Σπασμοὶ τινάζουν τὸ κορμί μου
 Καὶ σφίγγονται τὰ δαχτυλά μου.

Θολώνει ὁ νοῦς μου 'ς τὸ κεφάλι,
 Νύχτα τὰ μάτια μου σκεπάζει,
 Στερεύει ἡ φλέβα τῆς ζωῆς μου
 Κ' ἡ ἀγάπη μέσα μου σπαράζει

"Ω ! γιὰ στερνὴ φορὰ καὶ μόνη
 Ζητῶ τὰ χέρια μου ν' ἀνοίξω.
 Καί μ' ὅση δύναμι μοῦ μένει
 Νὰ σ' ἀγκαλιάσω ἢ νὰ σέ πνίξω!...

8. ΜΑΡΑΣΜΟΣ

Κᾶτι μαράθηκε κ' ἐχάθη
 'Σ τὰ πικραμένα μου τὰ στήθια.
 Κᾶτι σὰν ὄνειρο, σὰν λάμψη,
 Σὰν δύναμι καὶ σὰν ἀλήθεια.

Κᾶτι σὰν ἄνθος ποῦ μονάχο
 'Σ τὰ φυλλοκάρδια μας φυτρώνει,
 Καὶ μὲ τὸ γέλοιο μας ἀνθίζει
 Καὶ τὸν καῦμό μας βαλσαμώνει.

Κᾶτι ποῦ μέσα μας γενιέται
 Καὶ 'ς τὴ στερνὴ πνοή μας σδύνει,
 Κᾶτι ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴ ψυχὴ μας
 Κι' ἄλλος κανεὶς δὲν υἷας τὸ δίνει!...

Γ. Θ. ΣΑΓΙΑΣΗΣ.